

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3162/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Марија Јоксовић и Зоран Бенић, адвокати из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 523/19 од 29.03.2019. године, на седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 523/19 од 29.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 523/19 од 29.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П 357/18 од 29.01.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 3. тачка 3.5 Обавезних елемената Уговора о кредиту број ..., под називом „врста и висина свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита“ у делу накнада банке од 05.01.2016. године што је тужена дужна признати и трпети. Обавезана је тужена да тужиљи исплати износ од 4.436,68 динара са законском затезном каматом на износ од 3.327,90 динара, почев од 06.11.2018. године до исплате. Одбијен је вишак тужбеног захтева којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да тужиљи исплати законску затезну камату на износ од 1.108,78 динара, почев од 06.11.2018. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 60.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 523/19 од 29.03.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је усвојена и преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је обавезана тужена да поред досуђених трошкова поступка, исплати тужиљи на име трошкова поступка још и износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом на начин и под условима као у првостепеној пресуди, док је жалба тужене одбијена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је

тужена да тужилји накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о утврђењу ништавости одредбе уговора о кредиту која регулише накнаду трошкова обраде кредитног захтева и исплати, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. О овом праву тужилје, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење и исплата, тужба је поднета 07.02.2018. године. Вредност предмета спора означена у уводу првостепене пресуде је 3.327,90 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, те је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић